

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 700/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť súdneho exekútora Š. V., zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Molnárom, Majlátha 2518/14, Kráľovský Chlmec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 CoE 42/2013 z 11. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. V. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. októbra 2014 doručená sťažnosť súdneho exekútora Š. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej ako „dodatkový protokol“)

uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 15 CoE 42/2013 z 11. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím sp. zn. 15 CoE 42/2013 z 11. júna 2014 zmenil uznesenie Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 3 Er 3196/97-955 zo 7. novembra 2012 o náhrade trov súdneho exekútora tak, že exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. S ohľadom na uvedené sťažovateľ v sťažnosti namieta, argumentujúc rozsiahlymi skutkovými okolnosťami prípadu, ako aj právnou argumentáciou, viaceré pochybenia krajského súdu, z ktorých odvodzuje arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré podľa názoru sťažovateľa vedie k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako i čl. 1 dodatkového protokolu.

Sťažovateľ je toho názoru, že *„... odvolací súd účelovo použil ustanovenie O.s.p. o dôvodoch hodných osobitného zreteľa na odôvodnenie svojho nepreskúmateľného rozhodnutia napriek skutočnosti, že trovy exekúcie ako aj rozhodovanie o nich sú upravené jednoznačne v Exekučnom poriadku. ...*

... odvolací súd nesprávne a arbitrárne odôvodnil nepriznanie trov exekúcie súdnemu exekútorovi, teda ide o nesprávny a arbitrárny postup odvolacieho súdu, ktorý nemá žiadnu oporu v EP a je výslovne v rozpore so znením ust. §197 a §200 EP a ktorý je subjektívnym názorom, ktorý závažným spôsobom zasahuje a poškodzuje sťažovateľa na majetkovom práve, ktorým je pohľadávka exekútora na trovy exekúcie (medzi inými napr. exekútorom uhradené znalečné nie v nepatrnej výške), čím odvolací súd nerešpektoval základné právo exekútora vlastníť majetok chránený v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, v nadväznosti na čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ...

Odvolací súd nerešpektoval právnú úpravu nároku exekútora na priznanie trov exekúcie v zmysle EP napriek skutočnosti, že v čase rozhodovania existovali obaja účastníci exekučného konania. ...

Nie je možné súhlasiť s názorom odvolacieho súdu v súvislosti s rozhodnutím ESLP - Van der Musselle proti Belgicku, pretože sa netýka ani len profesie advokátov na Slovensku pri zastupovaní ex offico nemajetných klientov, pretože tento problém je odlišne riešený v Belgicku ako je a bol riešený v Slovenskej republike. “.

3. S ohľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd ním podanú ústavnú sťažnosť vzhľadom na skutkové a právne okolnosti prípadu prijal na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 15CoE/42/2012-1013 zo dňa 11.6.2014 vo výroku o náhrade trov súdneho exekútora bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a tiež základné právo sťažovateľa spočívajúce v práve vlastníť majetok a v práve na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a v práve na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 15CoE/42/2012-1013 zo dňa 11.6.2014 vo výroku o náhrade trov súdneho exekútora a vec vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške... Eur a túto poukázať právnomu zástupcovi sťažovateľa.“

4. Sťažovateľ zároveň v závere sťažnosti oznamuje, že 12. septembra 2014 podal proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu i dovolanie. Dodáva, že ústavnú sťažnosť podáva z opatrnosti z dôvodu, že zákon ustanovuje iba dvojmesačnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti.

II.

5. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

6. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. Zo sťažnosti súdu vyplynulo, že sťažovateľ súbežne s ústavnou sťažnosťou v lehote na podanie dovolania podal proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu z 11. júna 2014 i dovolanie.

8. Podstatou námietok sťažovateľa je právne posúdenie rozhodnutia krajského súdu najmä z hľadiska rešpektovania základných práv (bod 1), v dôsledku porušenia ktorých sa sťažovateľ domáha [ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)] zrušenia ním označeného uznesenia krajského súdu sp. zn. 15 CoE 42/2013 z 11. júna 2014.

9. Ak sa za tejto situácie sťažovateľ domáha svojich práv jednak na najvyššom súde a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolania či dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04 a jeho body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľa meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2014